

DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/D2026-86-199>

УДК 338.24:330.34

ЕКОНОМІЧНА СТІЙКІСТЬ СУБ'ЄКТІВ БІЗНЕСУ ЯК ДЕТЕРМІНАНТА РЕЗИЛЬЄНТНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ: СИНЕРГЕТИЧНИЙ ПІДХІД

ECONOMIC SUSTAINABILITY OF BUSINESS ENTITIES AS A DETERMINANT OF NATIONAL ECONOMY RESILIENCE: SYNERGIC APPROACH

Охріменко Алла Григорівна

доктор економічних наук,
професор кафедри менеджменту готельно-ресторанного бізнесу,
Державний торговельно-економічний університет
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-0405-3081>

Ярємова Марина Іванівна

доктор економічних наук,
доцент кафедри економіки, підприємництва та туризму,
Поліський національний університет
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5636-3538>

Сененко Інна Анатоліївна

кандидат економічних наук,
доцент кафедри менеджменту готельно-ресторанного бізнесу,
Державний торговельно-економічний університет
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-5936-0102>

Okhrimenko Alla, Senenko Inna
State University of Trade and Economics

Yaremova Maryna
Polissia National University

У статті досліджено теоретичні та прикладні засади економічної стійкості суб'єктів господарювання та її вплив на формування резильєнтності національної економіки. Обґрунтовано багаторівневу природу економічної стійкості та визначено роль підприємств як базових елементів економічної системи. Розкрито механізм трансформації макrorівневої стійкості у макроекономічну через фінансово-економічні, ринково-інституційні та інноваційні канали. Запропоновано концептуальну модель синергетичної взаємодії рівнів економіки та систему показників оцінювання стійкості. Доведено, що адаптивність і інноваційність бізнесу є ключовими чинниками забезпечення стійкості економіки в умовах кризових викликів, а також що економічна стійкість окремого суб'єкта господарювання (підприємства, корпорації, зокрема у сфері гостинності) не є ізольованою характеристикою, а формує системний ефект для стійкості національної економіки.

Ключові слова: економічна стійкість, резильєнтність, суб'єкти бізнесу, національна економіка, адаптивність, синергетичний підхід, інновації.

The article explores the theoretical and applied foundations of economic resilience of business entities and its impact on the formation of national economic resilience under conditions of increasing uncertainty and crisis challenges. The study substantiates the multi-level nature of economic resilience, covering micro-, meso-, and macroeconomic levels, and emphasizes the key role of enterprises as fundamental elements of the economic system. It is argued that the stability of individual business entities forms the basis for ensuring macroeconomic resilience through cumulative and synergistic effects. Particular attention is paid to the mechanism of transformation of micro-level resilience into macroeconomic stability. This mechanism is revealed through several interconnected channels, including financial-economic, market-institutional, and innovation-transformation channels. The financial-economic channel reflects the ability of enterprises to maintain stable financial performance and generate tax

revenues, which support macroeconomic stability. The market-institutional channel ensures labor market stability and social balance, while the innovation-transformation channel contributes to structural modernization and long-term competitiveness of the economy. The study proposes a conceptual model of the formation of national economic resilience based on the interaction between business entities, sectoral structures, and institutional environment. This model highlights the importance of synergy, network interactions, and state support mechanisms in strengthening resilience. Additionally, a system of indicators for assessing economic resilience at different levels is developed, which provides a methodological basis for comprehensive analysis and evaluation. The findings confirm that economic resilience is not a static characteristic but a dynamic process that involves adaptation, transformation, and recovery. It is demonstrated that the adaptive capacity and innovative activity of enterprises are crucial factors in ensuring the resilience of the national economy, particularly in the context of external shocks such as economic crises and military conflicts. The results of the study can be used for improving economic policy and strategic management practices aimed at enhancing resilience at both micro- and macroeconomic levels.

Keywords: economic sustainability, resilience, business entities, national economy, adaptability, synergistic approach, innovation.

Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку світової та національних економік характеризується зростанням невизначеності, турбулентності та частоти кризових явищ, що зумовлюються геополітичними конфліктами, структурними дисбалансами, технологічними трансформаціями та змінами глобальних ланцюгів створення вартості. Для України ці виклики набувають особливої гостроти в умовах повномасштабної війни, яка одночасно руйнує традиційні економічні зв'язки та стимулює процеси адаптації, відновлення і трансформації економічної системи.

У таких умовах ключовою категорією економічної науки та практики стає економічна стійкість (резильєнтність), яка відображає здатність системи, її інституцій, секторів і суб'єктів господарювання зберігати функціональність, адаптуватися до шоків та відновлюватися після кризових впливів. Особливого значення набуває дослідження економічної стійкості не лише на макрорівні, але й на рівні окремих підприємств, оскільки саме бізнес формує основу виробництва, зайнятості та податкових надходжень. У цьому контексті зростає науковий інтерес до взаємозв'язку між стійкістю окремого суб'єкта господарювання та загальною стійкістю національної економіки. Зокрема, актуалізується питання, яким чином сукупність адаптивних стратегій підприємств, їх фінансова стабільність, інноваційна активність та здатність до трансформації формують системний ефект на рівні держави.

Незважаючи на значну кількість наукових досліджень у сфері економічної стійкості, існує певна фрагментарність у розумінні її багатовимірної природи. У більшості робіт економічна стійкість розглядається або на макрорівні – як характеристика національної економіки, або на мікрорівні – як фінансово-економічний

стан окремого підприємства. При цьому недостатньо дослідженим залишається механізм трансформації стійкості підприємств у стійкість економічної системи загалом.

Іншою проблемою є відсутність єдиного теоретичного підходу до пояснення синергетичних ефектів, що виникають у процесі взаємодії суб'єктів бізнесу, державних інституцій та ринкового середовища. Особливо це стосується кризових умов, коли поведінка підприємств набуває адаптивного характеру, а їх здатність до виживання та розвитку стає критичним фактором стабільності економіки.

Таким чином, виникає наукова проблема, що полягає у необхідності концептуалізації та системного обґрунтування взаємозв'язку між економічною стійкістю окремих суб'єктів господарювання та резильєнтністю національної економіки на основі синергетичного підходу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Концепція економічної стійкості (economic resilience) є відносно новим, але інтенсивно досліджуваним напрямом сучасної економічної науки. Її теоретичні витoki пов'язані з роботами К. Холлінга (Holling C.S.) [9], який ще у 1970-х роках ввів поняття резильєнтності у контексті здатності систем протистояти зовнішнім шокам та відновлюватися після них. У подальшому концепція була адаптована до економічних систем і набула міждисциплінарного характеру.

У сучасній економічній літературі, зокрема у роботах М. Саад (M. Saad) [11], І. Підоричевої та В. Ляшенко [4] резильєнтність трактується як здатність економічної системи, сектору або суб'єкта господарювання витримувати, адаптуватися та відновлюватися після шоків (кризи, війни, фінансові потрясіння). При цьому підкреслюється, що економічна стійкість є не лише властивістю відновлення, а й здатністю до структурної трансформації.

Щодо макрорівня, тобто національної економічної стійкості, то у дослідженнях OECD [10] економічна резильєнтність розглядається як ключова характеристика країн у кризових умовах. Вона визначається як здатність економіки «відновлюватися після шоків та підтримувати довгострокову стабільність розвитку». Також у роботах аналітиків Світового Банку, зокрема С. Халлегата (Hallegatte, S.) підкреслюється, що стійкість національної економіки залежить від: структури ринків праці та капіталу, рівня інституційної якості, гнучкості бізнес-середовища, відкритості економіки [8]. Крім того, у дослідженнях Дж. Брістона (Bristow, G.) зазначається, що стійкість країн визначається не лише глибиною шоку, але й швидкістю та якістю відновлення економіки, що формує різну траєкторію розвитку країн після кризових подій [7]. А, враховуючи реалії України, Л. Богуш розглядає резильєнтність як пріоритет соціально-економічного розвитку України [2].

Щодо мезо- та регіонального рівня, то регіональна економічна резильєнтність розглядається, зокрема в роботах Дж. Брістона (Bristow, G.) як здатність регіонів протидіяти зовнішнім шокам та адаптувати структуру економіки [7]. У цьому контексті в роботі І. Лещух підкреслює, що різні регіони демонструють різний рівень стійкості через структуру галузей, рівень диверсифікації економіки, інноваційний потенціал [3]. Дослідження Дж. Саттона (Sutton J.) та співавторів праці «Regional economic resilience: A scoping review» [12] показує, що концепція регіональної стійкості є складною та багатовимірною, включаючи як здатність протистояти кризам, так і потенціал трансформації економічної структури.

На рівні підприємств – макрорівень – економічна стійкість в роботах О. Беліменко визначається як здатність організацій підтримувати функціонування та відновлювати діяльність у кризових умовах [1]. У сучасних дослідженнях підкреслюється її мультикомпонентність, яка включає: фінансову стабільність, операційну гнучкість, стратегічну адаптивність, інноваційну спроможність. Огляд літератури щодо малого та середнього бізнесу показує, зокрема, у роботі «Conceptualization of SMEs' business resilience: A systematic literature review» М. Саад (Saad M.) та співавторів, що стійкість підприємств формується через поєднання кризових факторів, підготовчих характеристик і адаптаційних стратегій. У дослідженнях бізнес-резильєнтності наго-

лошується на відсутності єдиної уніфікованої методології її вимірювання та високому рівні фрагментованості підходів.

Варто зазначити, що сучасні дослідження, зокрема В. Хаустова та О. Решетняк [5], І. Щелкунов [6] поступово переходять до системного (синергетичного) розуміння економічної стійкості, де мікро-, мезо- та макрорівні взаємопов'язані. Зокрема, підкреслюється, що: 1) стійкість підприємств формує основу стійкості регіонів і національної економіки; 2) економічні шоки впливають одночасно на всі рівні системи; 3) адаптаційні здатності бізнесу є ключовим механізмом макроекономічного відновлення.

У цьому контексті економічна стійкість розглядається як динамічна властивість системи, що включає адаптацію, трансформацію та відновлення після шоків. Отже, аналіз наукових джерел показує, що концепція економічної стійкості є багаторівневою та міждисциплінарною, існує розрив між мікро- та макрорівневими підходами, недостатньо дослідженим залишається механізм трансформації стійкості підприємств у стійкість національної економіки, відповідно, можна констатувати, що існує потреба у подальшому розвитку синергетичного підходу до економічної резильєнтності.

Мета дослідження. Метою статті є обґрунтування теоретико-методологічних засад взаємозв'язку між економічною стійкістю окремих суб'єктів господарювання та резильєнтністю національної економіки, а також розкриття механізмів формування синергетичного ефекту, що виникає внаслідок адаптивної та трансформаційної здатності бізнесу в умовах кризових викликів.

Виклад основного матеріалу дослідження. У результаті узагальнення наукових підходів встановлено, що економічна стійкість не є унітарною характеристикою, а має багаторівневу природу, яка охоплює мікро-, мезо- та макрорівні економічної системи [1; 5]. На мікрорівні вона відображає здатність підприємства зберегти фінансову стабільність, операційну безперервність та стратегічну адаптивність у умовах шоків. На макрорівні – характеризує спроможність національної економіки підтримувати динамічну рівновагу, відновлюватися після криз і забезпечувати довгострокове зростання [6]. Такий підхід дозволяє зробити принциповий висновок: економічна стійкість підприємств є первинною ланкою формування макроекономічної резильєнтності, оскільки саме підприємства

забезпечують виробництво, зайнятість та формування доходної частини бюджету.

Аналіз теоретичних підходів і емпіричних спостережень [1, 3, 6] дозволяє обґрунтувати наявність механізму трансформації стійкості окремих суб'єктів господарювання у стійкість національної економіки. Цей механізм має кумулятивно-синергетичний характер і реалізується через декілька взаємопов'язаних каналів.

По-перше, фінансово-економічний канал, який проявляється у здатності стійких підприємств забезпечувати стабільні податкові надходження, навіть в умовах кризових коливань. Це створює основу для підтримки державних витрат і макроекономічної стабільності.

По-друге, ринково-інституційний канал відображає збереження зайнятості та функціонування ринків праці. Стійкі підприємства мінімізують соціальні втрати під час криз, що зменшує навантаження на державні інститути соціального захисту.

По-третє, інноваційно-трансформаційний канал, через який підприємства забезпечують адаптацію економіки до нових умов шляхом цифровізації, впровадження нових бізнес-моделей та технологій.

Таким чином, економічна стійкість на макрорівні формується не безпосередньо державою, а через агрегований ефект стійкості приватного сектору (табл. 1).

Механізм трансформації відображає кумулятивно-синергетичний ефект, за якого стій-

кість окремих суб'єктів господарювання через систему фінансових, соціальних та інноваційних каналів формує загальну резильєнтність національної економіки. В цьому контексті варто сформулювати систему показників оцінювання економічної стійкості суб'єктів господарювання та національної економіки (табл. 2).

Запропонована система показників дозволяє комплексно оцінити економічну стійкість на різних рівнях управління та забезпечує методичну основу для аналізу взаємозв'язку між мікрорівневою стійкістю підприємств і макроекономічною резильєнтністю.

Взаємодія між підприємствами, галузями та інституціями формує синергетичний ефект, який перевищує просту суму індивідуальних стійкостей суб'єктів господарювання. Це означає, що стійкість економіки не є лінійною функцією, а має нелінійний характер. Відповідно, синергетичний ефект проявляється у трьох основних площинах:

- мережевій – через взаємозалежність підприємств у ланцюгах створення вартості;
- інституційній – через державну політику підтримки бізнесу та регуляторне середовище;
- структурній – через диверсифікацію економіки та баланс між галузями.

Тому можна вважати, що чим вищий рівень адаптивності окремих підприємств, тим більш стійкою є вся економічна система, за умови наявності ефективних інституційних механізмів координації. Особливу увагу слід при-

Таблиця 1

Механізм трансформації мікрорівневої економічної стійкості у макрорівневу резильєнтність

Канал трансформації	Зміст механізму на мікрорівні (підприємство)	Економічний ефект на макрорівні (національна економіка)	Результуючий ефект стійкості
Фінансово-економічний	Забезпечення фінансової стабільності підприємств, прибутковості, ліквідності, здатності підтримувати діяльність у кризових умовах	Стабільні податкові надходження до бюджету, зменшення бюджетного дефіциту, підтримка макрофінансової стабільності	Фінансова стійкість держави та бюджетна збалансованість
Ринково-інституційний	Збереження робочих місць, адаптація персоналу, підтримка операційної діяльності	Стабільність ринку праці, зниження безробіття, зменшення навантаження на соціальні фонди	Соціальна стабільність та зниження кризових витрат
Інноваційно-трансформаційний	Впровадження інновацій, цифровізація бізнес-процесів, адаптація бізнес-моделей до змін середовища	Підвищення конкурентоспроможності економіки, структурна модернізація, зростання продуктивності	Структурна модернізація та довгострокова економічна резильєнтність

Джерело: сформовано авторами на основі [7; 8; 11; 12]

Таблиця 2

Система показників оцінювання економічної стійкості суб'єктів господарювання та національної економіки

Рівень оцінювання	Група показників	Показники	Економічний зміст
Мікрорівень (підприємство)	Фінансова стійкість	Коефіцієнт автономії; коефіцієнт ліквідності; рентабельність активів (ROA); чистий прибуток	Відображає здатність підприємства підтримувати фінансову рівновагу та генерувати прибуток
	Операційна стійкість	Обсяг доходу (виручка); стабільність грошових потоків; рівень витрат; оборотність активів	Характеризує безперервність діяльності та ефективність використання ресурсів
	Адаптивність та гнучкість	Темпи зміни доходів; диверсифікація діяльності; частка онлайн-операцій	Визначає здатність підприємства реагувати на зміни зовнішнього середовища
	Інноваційність	Частка інноваційної продукції/послуг; рівень цифровізації; інвестиції в інновації	Відображає потенціал розвитку та довгострокової стійкості
Мезорівень (галузь / регіон)	Структурна стійкість	Частка галузі у ВВП; рівень диверсифікації; кількість підприємств	Характеризує стабільність та збалансованість економічної структури
	Ринкова стійкість	Рівень зайнятості; середня заробітна плата; кількість суб'єктів господарювання	Відображає здатність галузі/регіону підтримувати економічну активність
	Інвестиційна активність	Обсяг інвестицій; іноземні інвестиції; капітальні вкладення	Показує потенціал розвитку та відновлення
Макрорівень (національна економіка)	Макрофінансова стійкість	ВВП (динаміка); рівень інфляції; державний борг; бюджетний дефіцит	Відображає загальну стабільність економічної системи
	Соціально-економічна стійкість	Рівень безробіття; доходи населення; рівень бідності	Характеризує соціальну стабільність та якість життя
	Зовнішньо-економічна стійкість	Експорт/імпорт; сальдо платіжного балансу; валютні резерви	Визначає стійкість до зовнішніх шоків
	Інституційна стійкість	Індекс легкості ведення бізнесу; рівень корупції; ефективність державного управління	Відображає якість економічного середовища та здатність до координації

Джерело: сформовано авторами на основі [4; 7; 8; 11; 12]

ділити кризовим умовам, які виступають не лише деструктивним фактором, але й катализатором структурних змін. В умовах війни, економічних шоків або глобальних криз підприємства змушені швидко адаптувати свої бізнес-моделі, що прискорює процеси цифровізації та підвищує загальну гнучкість економіки. В таких умовах відбувається природний відбір більш стійких бізнес-структур, що в довгостроковій перспективі підвищує ефек-

тивність економічної системи в цілому. Таким чином, економічна стійкість національної економіки формується як інтегрований результат стійкості окремих суб'єктів господарювання.

Відповідно до цього можна сформулювати концептуальну модель формування економічної стійкості національної економіки, яка базується на припущенні, що економічна стійкість національної економіки формується як агрегований та синергетичний результат

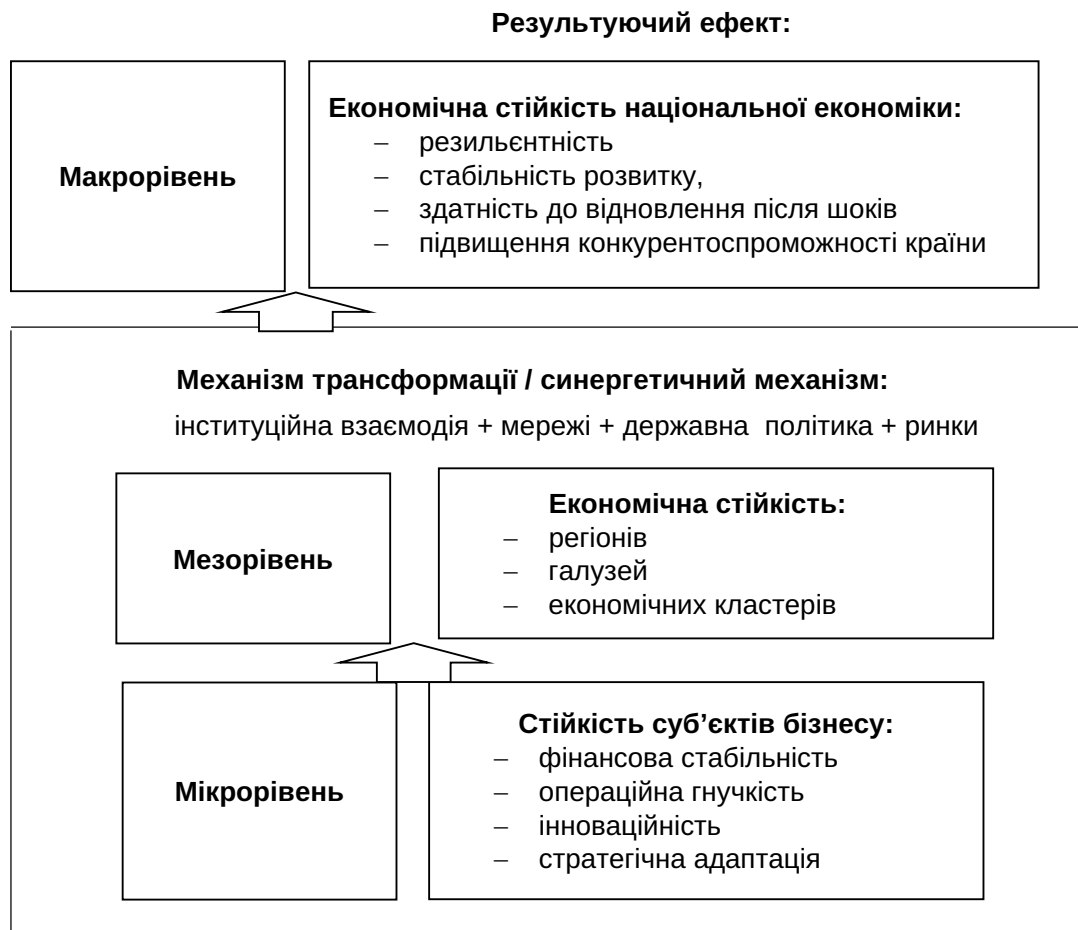

Рис. 1. Концептуальна модель формування економічної стійкості національної економіки

Джерело: сформовано авторами

стійкості суб'єктів господарювання, що взаємодіють у межах інституційного середовища (рис. 1).

Запропонована концептуальна модель відображає багаторівневий характер формування економічної стійкості національної економіки. В її основі лежить принцип агрегації мікрорівневої стійкості суб'єктів господарювання у мезорівневі галузеві системи з подальшою синергетичною інтеграцією на макрорівні. Ключову роль у цьому процесі відіграють інституційні механізми координації, мережеві ефекти та адаптивні можливості бізнесу.

Висновки. Економічна стійкість є багаторівневою категорією, яка охоплює мікро-, мезо- та макрорівні економічної системи. При цьому стійкість підприємств виступає базовим елементом формування стійкості національної економіки, оскільки саме на рівні бізнесу забезпечується безперервність виробництва, зайнятість та формування фінансових пото-

ків. Трансформація мікрорівневої економічної стійкості у макрорівневу резильєнтність відбувається через сукупність взаємопов'язаних каналів: фінансово-економічний, ринково-інституційний та інноваційно-трансформаційний. Це свідчить про системний характер впливу бізнесу на макроекономічну стабільність.

Ключовим механізмом формування економічної резильєнтності є синергетичний ефект взаємодії суб'єктів господарювання, галузевих структур та державних інституцій. Такий ефект проявляється у мережеві взаємозалежності економічних агентів, інституційній координації та структурній диверсифікації економіки. Кризові умови (зокрема воєнні дії, економічні шоки та глобальні дисбаланси) виконують не лише деструктивну, але й трансформаційну функцію, стимулюючи прискорену адаптацію бізнесу, цифровізацію процесів та зміну бізнес-моделей, що в довгостроковій перспективі підвищує загальну стійкість

економіки. Економічна стійкість національної економіки формується як результат кумулятивної дії стійкості окремих підприємств, галузевих систем та інституційного середовища, що підтверджує доцільність застосування синергетичного підходу до її дослідження.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Беліменко О. Економічна стійкість підприємства. *Scientia fructuosa*. 2024. Том 154, № 2. С. 63–77. DOI: [https://doi.org/10.31617/1.2024\(154\)04](https://doi.org/10.31617/1.2024(154)04).
2. Богуш Л. Резильєнтність як пріоритет соціально-економічного розвитку України. *Mechanism of an Economic Regulation*. 2022. № 3–4 (97–98). С. 71–77. DOI: <https://doi.org/10.32782/mer.2022.97-98.13>.
3. Лещух І. Еволюція теоретичних підходів до дослідження соціально-економічної резильєнтності країни та регіонів в умовах нестабільності. *Економіка та суспільство*. 2024. № 61. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-61-50>.
4. Підоричева І. Ю., Ляшенко В. І. Структурні деформації у підприємницькому секторі та шляхи їх подолання в умовах відновлення економіки України. *Журнал європейської економіки*. 2024. Том 22. № 2(85). С. 287–312. URL: <https://jeej.wunu.edu.ua/index.php/ukjee/article/view/1661> (дата звернення: 02.03.2026).
5. Хаустова В. Є., Решетняк О. І. Резильєнтність економіки: сутність і виклики для України. *Бізнес Інформ*. 2023. № 7. С. 30–41. DOI: <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2023-7-30-41>.
6. Щелкунов І. Інтерпретація поняття національної економічної стійкості. *Сталий розвиток економіки*. 2026. № 1(58). С. 77–82. DOI: <https://doi.org/10.32782/2308-1988/2026-58-12>.
7. Bristow G., Healy A. Regional resilience: concepts, dimensions and policy challenges. *Regional Studies*. 2018. №48 (5). P. 923–935 DOI:10.1080/00343404.2013.854879.
8. Hallegatte S. Economic Resilience: Definition and Measurement. *Policy Research Working Paper, 6852*. 2014. URL: <https://documents1.worldbank.org/curated/en/350411468149663792/pdf/WPS6852.pdf> (дата звернення: 22.01.2026).
9. Holling C.S. Resilience and Stability of Ecological System. *Annual Review of Ecology and Systematics*, 4050. 1973. Vol. 4, 1–23. DOI: <https://doi.org/10.1146/annurev.es.04.110173.000245>.
10. OECD. Strengthening Economic Resilience Following the COVID-19 Crisis: A Firm and Industry Perspective. 2021. Paris, OECD Publishing. DOI: <https://doi.org/10.1787/2a7081d8-en>.
11. Saad M. H., Hagelaar G., van der Velde G., Omta S. W. F. Conceptualization of SMEs' business resilience: A systematic literature review. *Cogent Business & Management*. 2021. Vol. 8(1). DOI:10.1080/23311975.2021.1938347.
12. Sutton J., Arcidiacono A., Torrisi G., Nutifafa Arku R. Regional economic resilience: A scoping review. *Progress in Human Geography*. 2023. Vol. 47, № 4. P. 500–532. DOI: <https://doi.org/10.1177/03091325231174183>.

REFERENCES:

1. Belimenko O. (2024) Ekonomichna stiiikst pidpriemstva [Economic sustainability of the enterprise]. *Scientia fructuosa*, vol. 154(2), pp. 63–77. DOI: [https://doi.org/10.31617/1.2024\(154\)04](https://doi.org/10.31617/1.2024(154)04). (in Ukrainian)
2. Bohush L. (2022) Rezyliientnist yak priorytet sotsialno-ekonomichnoho rozvytku Ukrainy [Resilience as a priority of socio-economic development of Ukraine]. *Mechanism of an Economic Regulation*, no. 3–4 (97–98), pp. 71–77. DOI: <https://doi.org/10.32782/mer.2022.97-98.13>. (in Ukrainian)
3. Leshchukh I. (2024) Evoliutsiia teoretychnykh pidkhodiv do doslidzhennia sotsialno-ekonomichnoi rezyliientnosti krainy ta rehioniv v umovakh nestabilnosti [Evolution of theoretical approaches to the study of socio-economic resilience of countries and regions under instability]. *Ekonomika ta suspilstvo – Economy and Society*, no. 61. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-61-50>. (in Ukrainian)
4. Pidorycheva I. Yu., Liashenko V. I. (2024) Strukturni deformatsii u pidpriemnytskomu sektori ta shliakhy yikh podolannia v umovakh vidnovlennia ekonomiky Ukrainy [Structural deformations in the entrepreneurial sector and ways to overcome them in the context of Ukraine's economic recovery]. *Zhurnal yevropeiskoi ekonomiky – Journal of European Economy*, vol. 22, no. 2(85), pp. 287–312. Available at: <https://jeej.wunu.edu.ua/index.php/ukjee/article/view/1661> (accessed March 2, 2026). (in Ukrainian)
5. Khaustova V. Ye., Reshetniak O. I. (2023) Rezyliientnist ekonomiky: sutnist i vyklyky dlia Ukrainy [Economic resilience: essence and challenges for Ukraine]. *Biznes Inform – Business Inform*, no. 7, pp. 30–41. DOI: <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2023-7-30-41>. (in Ukrainian)

6. Shchelkunov I. (2026) Interpretatsiia poniattia natsionalnoi ekonomichnoi stiikosti [Interpretation of the concept of national economic sustainability]. *Stalyi rozvytok ekonomiky – Sustainable Development of Economy*, no. 1(58), pp. 77–82. DOI: <https://doi.org/10.32782/2308-1988/2026-58-12>. (in Ukrainian)
7. Bristow G., Healy A. (2018) Regional resilience: concepts, dimensions and policy challenges. *Regional Studies*, vol. 48(5), pp. 923–935. DOI: <https://doi.org/10.1080/00343404.2013.854879>.
8. Hallegatte S. (2014) Economic Resilience: Definition and Measurement. *Policy Research Working Paper*, no. 6852. Available at: <https://documents1.worldbank.org/curated/en/350411468149663792/pdf/WPS6852.pdf> (accessed January 22, 2026).
9. Holling C. S. (1973) Resilience and Stability of Ecological Systems. *Annual Review of Ecology and Systematics*, vol. 4, pp. 1–23. DOI: <https://doi.org/10.1146/annurev.es.04.110173.000245>.
10. OECD (2021) Strengthening Economic Resilience Following the COVID-19 Crisis: A Firm and Industry Perspective. Paris: OECD Publishing. DOI: <https://doi.org/10.1787/2a7081d8-en>.
11. Saad M. H., Hagelaar G., van der Velde G., Omta S. W. F. (2021) Conceptualization of SMEs' business resilience: A systematic literature review. *Cogent Business & Management*, vol. 8(1). DOI: <https://doi.org/10.1080/23311975.2021.1938347>.
12. Sutton J., Arcidiacono A., Torrisi G., Nutifafa Arku R. (2023) Regional economic resilience: A scoping review. *Progress in Human Geography*, vol. 47(4), pp. 500–532. DOI: <https://doi.org/10.1177/03091325231174183>.

Дата надходження статті: 17.04.2026

Дата прийняття статті: 13.05.2026

Дата публікації статті: 26.05.2026